

оградата. Ала тъмага бѣше тъй непроницаема, че дългитѣ огнени езици на смолницитѣ едва можеха да я пропждятъ само на нѣколко крачки. Цѣла нощъ напразно се лутаха слугитѣ. Чакъ сутринята, когато денѣтъ се пробуждаше съ зачервени страни и воднитѣ лилии разтваряха вѣнчета, тѣ го намѣриха до гората, заспалъ полулегналъ до едно вѣковно дърво. На колѣнитѣ му лежеше лжкѣтъ, а на росната трѣва до него — дървената стрѣла.

Заведоха го въ кулата. Майка му го притисна въ пригърдкитѣ си и не можа да изкаже ни дума отъ радостъ, а баща му стана и навжсенъ го запита:

— Кждѣ бѣше, Самуиле?

Самуилъ отговори спокойно:

— Ходихъ да видя двореца си. Той е на дъното на езерото и е много по-голѣмъ отъ нашата кула. . .

Баща му се засмѣ. Той привлече Самуила къмъ себе си тупна го бащински по пълната бузичка и самодоволно се обърни къмъ велможитѣ:

— Видите ли го, — той се готви вече да бжде царъ: отсега се погрижилъ за царскитѣ си палати.

Птичка.

По Туманский.

*Имамъ ази малка птичка
Въвъ кафезче позлатено;
На разцѣфнала липичка
Срѣдъ листата окачено.*

*Азъ се грижа зарадъ нея
И поднасямъ ѝ храница,
Но не хапва, нито пѣе
Сладкопойната пѣвица.*

*Днеска въ клетка назърнахъ,
Сгълзи ронѣше горката;
Съжалихъ се и повърнахъ
Ѣ тогава свободата.*

*Крилца лекичко потрепна
Хвъркна въ небеса, на воля
И ми тихичко прошепна:
„За тебъ вѣчно ще се моля“.*

Г. Петровъ.